

ФЕСТИВАЛ · без превода

ŠTA ĆE SUTRA
S' NAMMA BITI?

UŽICE | 11-17. NOVEMBAR 2013.

www.uzickopozoriste.rs

www.jpj.uzickopozoriste.rs

BROJ 7

GODINA XVIII

17. NOVEMBAR 2013.

STRUČNI ŽIRI 18. JUGOSLOVENSKOG POZORIŠNOG FESTIVALA

Najbolja predstava „Zločin i kazna“

Stručni žiri 18. Jugoslovenskog pozorišnog festivala, sinoć je doneo odluku koju prenosimo u celini:

1. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJU PREDSTAVU – „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog u režiji Zlatka Svibena, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

2. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJU REŽIJU – ZLATKO SVIBEN za režiju predstave „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

3. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJU ŽENSKU ULOGU – ANJA ŠOVAGOVIĆ DESPOT za ulogu KATERINE IVANOVNE MARME-LADOVE u predstavi „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog u režiji Zlatka Svibena, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

4. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJU MUŠKU ULOGU – FRANJO DIJAK za ulogu RASKOLJNIKOVA, RODION ROMANOVIČ, u predstavi „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog u režiji Zlatka Svibena, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

5. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJU SCENOGRAFIJU – ANA MARTINA BAKIĆ i IVANA KNEZ, u predstavi „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog u režiji Zlatka Svibena, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

6. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJU KOSTIMOGRAFIJU – MARITA ČOPO za kostimografiju u predstavi „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog u režiji Zlatka Svibena, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

7. Nagrada ARDALION ZA EPIZODNU ULOGU – OZREN GRABARIĆ za ulogu PORFIRIJ PETROVIČ, u predstavi „ZLOČIN I KAZNA“, po tekstu F.M.Dostojevskog u režiji Zlatka Svibena, produkcija Gradskog dramskog kazališta „Gavella“ Zagreb.

8. Nagrada ARDALION ZA NAJBOLJEG MLADOG GLUMCA i Nagrada POLITIKE «AVDO MUJČINOVIĆ» – DŽENANA DŽANIĆ za ulogu SLOBODANKE, u predstavi „GREBANJE ILI KAKO SE UBI LA MOJA BAKA“ po tekstu Tanje Šljivar u režiji Selme Spahić, produkcija Bosansko narodno pozorište Zenica.

9. Specijalna NAGRADA ARDALION – predstavi „KUHINJA“, po tekstu Petra Handkea i Mladena Materića u režiji Mladena Materića, produkcija Narodno pozorište Republike Srpske Banja Luka, za inovativni pristup u istraživanju neverbalnog teatra.

U ovogodišnjem stručnom žiriju bili su: prof. emeritus Svetozar Rapajić – predsjednik žirija, prof.dr. Nebojša Romčević, dramski pisac, Tomislav Kurelec, kritičar, Zoran Ljutkov, glumac i prof. Darko Nedeljković, arhitekta i scenograf.

ATELJE 212 BEOGRAD

Onih kojima se smejemo, treba se plašiti

Nenad Kovačević, voditelj okruglog stola: Jedan naš savremeni književnik rekao je ili napisao rečenicu koju sam zapamtio: „Srbija je puna pokvarenih zuba i loših puteva“.

Branka Šelić, kao Ana Andrejevn: Sada sam prvi put radila sa Ivom Milošević. Ona ima vrlo jasan koncept. već od starta sigurno zna šta neće. Polako sa nama kroz rad, saznaje šta hoće. Ona u početku zadaje okvire, koje mi u prvim trenucima ne vidimo, ne prepoznavamo kao svoje, ne dolazimo do njih postupnim, prirodnim putem koji bi glumcu godio. Ipak, ima jasne radnje i ideje, a u način se u početku ne meša. Kasnije, kada uspostavlja jedinstven rukopis predstave, zaista je vrlo stroga i čvrsto se drži svog koncepta. Meni je zajednički rad bio vrlo zanimljiv, pustila me je da sama dođem do svojih puteva i sredstava. Njene predstave uvek imaju sličan rukopis.

Gordan Kičić, kao Hlestakov: Prvo smo mnogo razgovarali o konceptu, a zatim i o inspiracijama potrebnim da uđemo u priču. U pitanju je klasičar, Gogolj, a dosta ima veze sa današnjicom. Crpeli smo inspiraciju iz savremenog društva i likova sa malog ekrana. Za tu liniju groteske koja je prisutna u njegovom pisanju, bilo mi je dovoljno da gledam emisije u kojima su glavni junaci ljudi u odelima. Bilo nam je vrlo zabavno dok smo istraživali. Ko je zapravo Hlestakov? On je čovek koji je igrom slučaja doveden u svoju situaciju. Ako biste ga pitali kako vidi sebe, on ne bi umeo to da vam kaže. Ipak, on ima neke arhitipove i ideje o sebi i tome kako bi trebalo da se ponaša. To nije on sam. On glumi verziju čoveka kome je

sve to dato, a on to prihvata na neki svoj, imbecilan način. On se raduje, beskrajno je srećan što mu se to dešava, sve je divno. To je fikcija koja ima dosta veze sa današnjicom. To su današnji ljudi u odelima, oni su veće zvezde od svih nas umetnika, imaju beskrajno vreme u medijima. Zato mikrofoni kao rekviziti govore „mi govorimo u mikrofoni, morate da nas slušate“. Čovek koji ima mikrofoni ima moć, iako tiho govori morate da ga slušate, vi ste taoci svega toga. Koncept se nalepio na nas, na našu igru. Beskrajno sam srećan što sam deo ove predstave i što iz večeri u večer kada je izvodimo ona raste. Igramo je od juna, mnogo se trudimo i čini se da je publika to prepoznala.

Nebojša Ilić, kao Grado-načelnik: Inspiraciju nije bilo teško naći, jer sve te ljude imamo pred očima, nismo morali da gledamo na primer, švedske kanale. S te strane je lakše. Teže je u sebi pronaći tog đavola koji tako radi. Za mene je veliki korak, podvig koji još uvek traje

bilo ta borba da u sebi nađem tu alavost. Ovo se razlikuje od svega što sam do sada igrao, pa je to bila velika novost i značajan trenutak u mojoj karijeri. Pronalazio sam razne budžake u sebi na probama, ali i na predstavama, jer imam mali osećaj da je i predstava neka vrsta probe. Imamo slobodu da možemo da ispratimo neki impuls, krenemo za njim i vidimo gde će da nas odvede. Neka grimasa ili osećaj mi nekada dođu na sceni kao iz drugog registra. U tom smislu je bilo teško, ali i privilegija raditi na ovoj predstavi.

Bojan Munjin, selektor: Mislim da većina ljudi ovde je imala priliku da gleda barem još jednog „Revizora“. Imam utisak da većina njih izgleda lepršavo, kao lake, ironične komedije. Vaš „Revizor“ izgleda teško, čini mi se do granica šekspirijanske tragedije. Napravili ste opasnu predstavu. Ljudi kojima smo se u ranijim „Revizorima“ smejali su ljudi kojih se treba plašiti.

Nebojša Ilić, kao Gradonačelnik: Publika nikada nije u ra-

zuzdanom smehu, ima zadržku. Predstava se prati i čini mi se da izlazi sa ozbiljnim komentarima. Gogolj je inače takav pisac, koga ne možete lako definisati, teško je odrediti kakvu reakciju treba da izazove. On curi kroz prste. Kad pomislite da bi najbolji bio potpuno realističan način igre, shvatite da fali groteske. Kada se dohvatite nje, shvatite da je to zapravo šarada. Ponovo hvataš i držiš priču na sceni, a mislim da se i publika tako oseća.

Gordan Kičić, kao Hlestakov: Kad radite neki komad, morate imati zajedničku ideju šta želite da postignete. Imali smo to i ono što smo se dogovorili, to smo i uradili. Pri tom, dobro smo se zabavljali dok smo radili.

Branka Šelić, kao Ana Andrejevn: Srbiji je revizor potreban odavno, ali teško da ćemo da ga dobijemo. Neverovatno je koliko je ovo veliki tekst i kako deluje na publiku, koliko ga svi osećamo kao naš, kao da je pisan danas.

Ana Milošević

PROF. EMERITUS SVETOZAR RAPAJIĆ, PREDSEDNIK ŽIRIJA

Odluke jednoglasne

Stručni žiri je jednoglasan u tome da predstava „Zločin i kazna“ po svim svojim ukupnim vrednostima odskoče od svih ostalih predstava na ovogodišnjem Festivalu

Prof. emeritus Svetozar Rapajić, predsednik stručnog žirija 18. Jugoslovenskog pozorišnog festivala, rekao je sinoć na konferenciji za novinare, da su sve odluke donete jednoglasno i da nije bilo sporenja među članovima žirija.

-Svi smo zaključili da je predstava „Zločin i kazna“ po svim svojim elementima, što se iz odluka i vidi, toliko u vrhu, ne samo ovogodišnjeg već i u odnosu na nekoliko ranijih festivala i da ona po svim svojim ukupnim vrednostima odskoče od svih ostalih predstava, rekao je prof. Rapajić. Obrazlažući Specijalnu nagradu Ardalion koju je žiri

dodelio predstavi „Kuhinja“ po tekstu P. Handkea i Mladena Materića u režiji Mladena Materića a u izvođenju Narodnog pozorišta Republike Srpske Banja Luka, za inovativni pristup u

istraživanju neverbalnog teatra, prof. emeritus Svetozar Rapajić je rekao:

- Ta vrsta neverbalnog teatra retko se vidi u našim, posebno u nacionalnim pozorištima, tako da mislimo da je to od velikog značaja i za sam ansambl u smi-

slu pedagoškog pristupa, a na neki način i za edukaciju publike u sredini kao što je Banja Luka. Mislim da je ova predstava ove vrste prva koja je igrana u Banja Luci, a bogami i druge se to nije često događalo.“

R.P.

I publika za „Zločin i kaznu“

Gradsko dramsko kazalište Gavella Zagreb	
ZLOČIN I KAZNA	4,86
Narodno pozorište Sombor	
ČAROBNAJAK	4,59
Atelje 212 Beograd	
REVIZOR	4,25
Crnogorsko Narodno pozorište	
OČEVI SU GRAD (ILI)	3,68
Bosansko narodno pozorište Zenica	
GREBANJE ILI KAKO SE UBILA MOJA BAKA	3,34
Narodno pozorište Republike Srpske, Banja Luka	
KUHINJA	3,14

Naših 18 godina

Osamnaesti rođendan u ljudskom životu povezan je sa osjećajem mladalačke radosti i ponosom na pragu zrelosti. Ipak, iz iskustva znamo da broj godina, veselje i ponos ne idu ruku pod ruku. U posljednjih 18 godina prečesto smo morali zaticati mlade kako sazrijevaju u siromaštvu i u izbjegličkim kolonama i sa roditeljima slomljenim od užasa. Pozorište je slika jednog vremena i ono je u protekle skoro dve decenije zabilježilo i naše boli i naše nade. Užički pozorišni festival bio je u svih tih godina pratilac i svjedok naših života i događaja, svjestan da mora da govori a ne da čuti. Zajedno sa ljudima i on je patio, radovao se u tuzi, imao je svoje dobre i svoje loše dane, ali je pokušavao da liječi i da makar na dva sata publici pruži nadu dostojnu čovjeka. Festival nije želio da zavodi praznim riječi-

Piše: Bojan Munjin

ma i slatkim zaboravom već je nastojao da pruži šansu mnogima koji na drugim mjestima nisu imali priliku da kažu šta ih muči. On je težio da se popne na vrh jezika vremena ali i da u malom gradu sagradi skromnu katedralu ljudskog duha. Vrijeme će pokazati da li smo u tom nastojanju uspjeli, ali ono u što smo sigurni je da na crtu našeg 18 rođendana izlazimo kao dobri borci, koji imaju razloga i za ponos i za radost.

NEBOJŠA ILIĆ (gradonačelnik Anton Antonović)

Ništa nismo naučili

-Ne krivi ogledalo, ako ti je lice ružno, podseća na ovu Gogoljevu rečenicu glumac Nebojša Ilić

- Dešavalo mi se da sebe zateknem sa rukama u džepovima na način na koji ih nikada ne bih držao, a onda shvatim da sam to negde video, pa mi podsvest „javlja“ da se u mene uvuklo nešto što sam video - lažni šarm političara, njihova prostota, primitivizam, lukavost, korumpiranost - kaže Nebojša Ilić, koji u „Revozoru“ igra gradonačelnika Antina Antonovića, a koga će festivalska publika videti i večeras u komadu „Sveti Đorđe ubiva aždahu“.

Ipak, Revozor nije samo priča o političarima, nego i o nama...

- Mi smo birali politilare. Oni su naša slika, a početak rešavanja problema je u Gogoljevoj rečenici - Ne krivi ogledalo, ako

ti je lice ružno. Poražavajuće je to što ne postoji potreba da se stvari menjaju, već se rešavaju prećicama, odnosno korupcijom i mitom. To je nešto što je ušlo u nas ne kao okolnost, već

kao da je to posledica unutrašnjosti našeg bića, neka vrsta zadržanosti. Problemi su svuda, ali niko ništa ne preduzima. Niko se nije opametio.

Na taj način završava i predstava, jer na kraju nema katarze i problemi se „recikliraju“, zar ne?

- To je rešenje koje mi se veoma dopalo, jer kad gradonačelnik svhati da je nasankan, on ne kaže - probaću da budem neki drugi čovek. Ne, on se pita - ko je prvi rekao da dolazi lažni revizor. Ako je ta rečenica jedina pouka iz svega toga, onda ništa nismo

naučili. Taj nauk u predstavi da ništa nismo naučili je dragocen i opominje nas da, eventualno, nekad nešto naučimo.

Nakon finansijskih i drugih problema, kakvo je sada stanje u Ateljeu 212?

- Osim „Revozira“, prošle sezone smo pripremili „Pedeset udaraca“ i, u koprodukciji sa Gledališćem Koper, komad „Aj Karmela“, a obnovljena je predstava „Sveti Đorđe ubiva aždahu“. U planu je priprema komada Trejsi Lets „Avgust u okrugu Osidž“. Voleli bismo da je dinamičnije od toga, ali i to je, s obzirom na iznos koji naše pozorište dobija za program, već ozbiljan program. Članovi ansambla imaju jaku volju da rade, a to su pokazali i „Revozorom“ u kome veoma male uloge igraju Isidora Minić, koja ima tri Sterijine nagrade, i Milica Mihajlović, koja je takođe višestruko nagrađivana...Ispostavilo se da glumci nisu neradnici, već da imaju želju da rade.

N.K.

GORDAN KIČIĆ (Hlestakov)

Hlestakov i sistem su kompatibilni

Radujem se svaki put kad Čile i ja izlazimo na crtu i prepuštamo se jedan drugom, kaže Kičić

Rediteljka Iva Milošević je negde izjavila da je Vas i Nebojšu Ilića odmah videla u glavnim ulogama kao Hlestakova i gradonačelnika a meni se čini da u jednoj sceni između vas dvojice vrca čista emocija?

-Mi smo nekoliko puta radili zajedno. Pre nekoliko godina to je bila predstava „Put do nirvane“ koja nam je bila veoma draga i značajana, bila nam je i jako teška ali taj zajednički rad i istraživanje nam je baš ostalo urezano.

Jeste li se ovog puta namučili?

-Nisam. Rad u Pozorištu je

privilegija. Bavi-mo se umetnošću u jednom ovakvom vremenu, uz isključivo lični interes i onda dođem u ovakvu ansambl predstavu gde svi imaju fenomenalne uloge. Radujem se svaki put kad Čile i ja izlazimo na crtu i prepuštamo se jedan drugom.

Kako se nosite sa tom istinom da samo neki likovi po-

put Hlestakova, mogu da nadigraju sistem?

-Strašno je to, ali takav sistem se i odlučuje za Hlestako-

va. Istina, greškom, ali on se odlično uklapa, on je tačno ono što su želeli da bude. Sistem i on su kompatibilni. Strašno i užasno zabavno.

I sutra ste pred užičkom publikom u predstavi „Sveti Georgije ubiva aždahu“. Gde vam je udobnije?

-Ne znam. Važno mi je što se Atelje posle silnih problema izvukao, i što smo smogli snage i motiva da ponovo radimo kolektivne predstave. „Aždaha“ je klasik koji nikoga ne ostavlja ravnodušnim, a ja sam inače sa 19 godina u prvoj postavci igrao vojnika. To je bila moja prva predstava.

Da li si imao priliku da pogledaš neku od predstava sa ovog Festivala?

-Baš ništa, mnogo mi je žao. Čuo sam da je „Zločin i kazna“ sjajna predstava. Šta da se radi imaju novac, ali mi imamo glumce!

M. Petrović

Reč kritike

„Gospodo, pozvao sam vas da vam saopštim krajnje neprijatnu vest: dolazi nam revizor“. U tom prvom momentu stiće se utisak da će predstava Ive Milošević, uprkos statičnosti početnog prizora (gradonačelnik i ostali provincijski funkcioneri nepomično sede za konferencijskim stolom), „nadgogoljiti Gogolja“ i potencijalno krenuti u pravcu vodvilja. Međutim, sve što će se kasnije desiti postaće ozbiljna i na momente jeziva groteska sa mnoštvom jasnih asocijacija na likove iz našeg društveno-političkog života. Ne može se reći da su baš sve uloge oživele u ovoj predstavi (pojedine zaista ostaju

u inkognito domenu), ali većina ansambla uspešno kreira stilizovane karikature, svako u okvirima svojih mogućnosti i sa svojim osećajem za humor. Prisutna je i izvesna monotonija, naročito u drugom delu predstave tokom podvorenja Hlestakovu gde velike minijature koje glumački ansambl dobija u zadatak mahom ostaju na nivou opšteg mesta kao (bukvalno) ispuštene penal šanse. Na kraju balade, ipak, nesumnjiva vrednost ove verzije Revizora ostaje u načinima na koji se izaziva smeh. Neki igraju na sve ili ništa, jarkim sredstvima, gotovo bezobzirno, drugi su krajnje svedeni u scenskim do-

setkama, čekaju priliku i poetiraju detaljem. Zbog toga se u publici lako daju prepoznati dve vrste smeha. Onaj kada se grohotom oglasi čitava sala ali i onaj diskretniji. Oba rade u korist priče o prestoničkom kartarošu koji postepeno postaje moćnik i koji se u toj roli sve bolje i bolje snalazi. Gordan Kičić se u ulozi Hlestakova obilato služi svojim glumačkim šarmom kreirajući lik mangupa pred kojim svi od reda padaju na kolena, a savršenog scenskog partnera dobio je u Nebojši Iliću koji je sirovost i glupost Gradonačelnika postigao minimalnim sredstvima ali sa maksimalnim učinkom. Re-

vizor Ateljea 212 nipošto nije „svačija šolja čaja“. Nekoga će nervirati opuštenost u glumačkoj igri, nekome će se sve skupa učiniti kao koncept radi koncepta, neko će reći da se predstava iscrpljuje u svojoj površnosti. Međutim, ono što se ne može poreći jeste skupna kreacija savršene atmosfere zabiti u kojoj se neguje visoki palanački stil, zagušljiva slika sistema oboleglog od korupcije. Svaka sličnost sa današnjom Srbijom je (verovatno) slučajna.

Slobodan Obradović

REČ PUBLIKE

Istina boli

Pavle Mitić, apsolvent:

- Predstava i sam tekst komada baš su za današnje vreme, ali po meni, kako bi nekada nastavnici srpskog jezika, kao komentator pismenog zadatka rekli „nije odgovoreno na temu“. Možda sam mnogo očekivao i ovog puta od domaćih poznatih imena. U suštini predstava koju vredi pogledati, ali jedne obične večeri.

Milica Perić:

- Cele godine smo slušali kako je teška situacija u pozorištima. Bili smo i svedoci štrajka, baš glumaca iz Ateljea. Stoga, moramo biti svesni da se u prethodnoj sezoni, što smo i bili u prilici da se uverimo na ovogodišnjem festivalu, radilo. Pozorišta nisu stala, ali da je dosta rađeno uz pomoć štapa i kanapa.

Samo mogu reći za predstavu da je odabran dobar komad.

Jasmina Nikolić, pravnik:

- Volim klasiku, koja mi je svevremena, tako da mi je prijala ova predstava. Mnoge stvari su brutalno rečene, koje su danas i te kako dominantne u našoj

svakodnevnici, pa su nam zasmetale i zažmurili smo na njih. Boli istina.

Vesna Marković, ekonomista:

- I večerašnja predstava i sve na ovogodišnjem festivalu, stvarno predstavljaju pravi pre-

sek produkcije u protekloj sezoni. Nemožemo kukati na glumce i reditelje, jedino na sistem i na potiskivanje pravih vrednosti. Devedesetih, u vreme najveće krize imali smo mnogo jaču produkciju. Pozorište i kultura su nam potrebni, ali bez dovoljno sredstava nećemo biti u prilici da u pozorištu uživamo na adekvatan način.

Miloš Jovanović:

- Kada je predstava počela odmah sam shvatio ko je ko... tako da mi je sa tom slikom bilo mnogo zanimljivo gledati večerašnji komad i uživati. Situacija današnjice mnogo je lepo dočarana i opisana, što je za poštovanje. Pravi komad u pravo vreme. Treba biti svestan situacije i onda ovaj komad, u ovakvoj interpretaciji, mnogo dobro leže.

B.D.

impol
Aluminium Industry
Impol • Seval

mišić

министарство
културе републике србије

IVAN JEVTIČ (školski nadzornik)

Otreznimo se

-Šta treba da se desi? Da svi festivali i pozorišta nestanu. Beograd nema bioskop, ako ne računamo sineplekse, galerije već nemaju struju. Pretvorili smo se se jednu neverovatno primitivnu sredinu, kaže glumac Ivan Jevtič

Da li nam je potrebna revizija odnosa društva prema kulturi?

-Trudiću se celog života da održavam nivo optimizma, kreativnosti i ljubavi prema pozorištu, ali prosto je neverovatno kako stvari izmiču kontroli i kako u tom institucionalnom smislu postaju sve strašnije zbog te neke osionosti, neobrazovanosti državnih struktura. Iz dana u dan u Beogradu i ostalim gradovima Srbije mi se bojimo da li ćemo sačuvati bar nivo kulture koji nam je ostao iz Jugoslavije. Bojimo se da li će sve divne institucije kulture koje imamo, domovi kulture, pozorišni ansambli, biti sačuvani. Pozorište u Paraćinu sa tradicijom dugom 70-80 godina, voljom jednog

čelnika je ukinuto. To ne sme da se dešava. Hitno mora da se reaguje, ali nema mogućnosti da preko medija prizovemo narod i kažemo šta se dešava.

Kako je moguće da ljudi iz sveta umetnosti, posebno iz pozorišta, nemaju pristup medijima?

-Moje lično mišljenje je da se država potpuno prepustila pitanju šera, odnosno gledanosti i slušanosti, frekventnosti emitovanja propagandnih poruka i korporativnih interesa, na uštrb onoga što je pitanje nacionalnog

bića. Zato što država, odnosno resorno ministarstvo, u ovom, da ga nazovemo, demokratskom periodu u proteklih 12 godina, nije ništa uradila na zaštiti književnog, likovnog, pozorišnog bogatstva. Ona ne vodi računa da naša kultura bude

zastupljena na nacionalnim frekvencijama. Ljubomorani sam kada vidim da je na hrvatskoj televiziji svake večeri 15 minuta posvećeno kulturi. A nama je nametnuto da vrebamo priliku da bismo zavapili – otreznimo se. Ako već imamo Ministarstvo

kulture i informisanja, ono hitno treba da preduzme mere da zaštiti naše nacionalno biće. Šta treba da se desi? Da svi festivali i pozorišta nestanu. Beograd nema bioskop, ako ne računamo sineplekse, galerije već nemaju struju. Pretvorili smo se se jednu neverovatno primitivnu sredinu.

Da li ministar Tasovac može nešto da učini?

-Poznajem ga lično i stvarno sam se obradovao kada sam čuo da je postao ministar. Ali, vidite šta se dešava. Upao je u kafkijanski proces. Ušao je u tu zgradu i sve ga ređe čujemo. Ne kritikujem ga, ali se plašim da je ušao u neki tamni vilajet interesa, tih kancelarija koje su se, od izbora do izbora, napunile nekim ljudima koji non stop stavljaju prst na usta, kao da kažu-“psst”. Pitanje je da li će sve dobre ideje koje čovek očigledno ima uspeti da realizuje. Svi znamo šta je u ovakvoj situaciji uradio u Beogradskoj filharmoniji i to poštujemo. Ako bi bar deseti deo od toga uspeo da uradi na nivou kulturne politike Srbije bilo bi dobro.

V. Tucović

BRANKA ŠELIĆ (Ana Andrejevná)

Zaslužujemo bolji život

Stvari možemo promeniti, ali moramo početi od početka, od dece. Ako se ne okrenemo deci, nikada se nećemo okrenuti ka budućnosti, kaže Branka Šelić

-Ako sami na sebi ne bude-mo dovoljno radili, onda nam se dobro i lepo neće ni desiti, - kaže za Bilten glumica Branka Šelić

-Odgajani smo u jednom sistemu, a živimo u nekom drugom. Smatrali smo da država treba da brine o nama, ali to se slabo dešava, ko god da je na funkciji. Onda nam jedino ostaje nada da ćemo sami kao narod i umetnici naći načina da ponovo pokrenemo sebe i oko sebe, a ne da ćemo upasti u letargiju ili depresiju, koja se već sada oseća. Stvari možemo promeniti, ali moramo početi od početka, od

dece. Ako se ne okrenemo deci, nikada se nećemo okrenuti ka budućnosti. Godinama slušamo jednu te istu priču, a mi smo zaslužili jedan bolji život.

Kakva je današnja kulturna slika i šta treba menjati, odakle početi?

-Kod nas je očajna situacija u kulturi, ne samo danas, već duži niz godina. Mislim da sve vlasti nisu dovoljno radile na prioritetima. Ako nam nisu prioritet dečije emisije, obrazovni program, serije, a samim tim i pozorišta i kultura na širem nivou, onda dugoročno ne želimo dobro ovoj državi. Nije samo novac bitan. Kod nas su prioriteti pogrešni i nadam se da će morati da se promene. Mnogi moraju shvatiti i činjenicu da ako žele da njihova deca ostanu ovde da žive, mora se raditi na kulturi i obrazovanju. U suprotnom postaćemo država

jeftine zabave. Velika umetnost može da se radi i sa malo novca, ukoliko je on usmeren na pravo mesto. A pozorište i treba da prati duh vremena. Bilo bi malo glupo na sceni gledati sjaj, kada nije tako u stvarnosti. Zato treba krenuti od nekakvog siromašnog pozorišta, bogatog maštom. Mnoge predstave su odlične i kada je prazna scena, ali gde se oseća dosta dara i mašte, tada imate osećaj da gledate i uživate svo bogatstvo ovog sveta. Sve je ipak pitanje mašte, talenta i ozbiljnog rada.

B. Damjanović

NAGRAĐENI

NAJBOLJA PREDSTAVA: „ZLOČIN I KAZNA”

NAJBOLJA REŽIJA

ZLATKO SVIBEN

NAJBOLJA ŽENSKA ULOGA

ANJA ŠOVAGOVIĆ DESPOT

NAJBOLJA MUŠKA ULOGA

FRANJO DIJAK

NAJBOLJA SCENOGRAFIJA

ANA MARTINA BAKIĆ i IVANA KNEZ: „ZLOČIN I KAZNA”

NAJBOLJA KOSTIMOGRAFIJA

MARITA ČOPO: „ZLOČIN I KAZNA”

NAJBOLJA EPIZODNA ULOGA

OZREN GRABARIĆ

NAJBOLJI MLADI GLUMAC

DŽENANA DŽANIĆ: „GREBANJE ILI KAKO SE UBILA MOJA BAKA”

SPECIJALNI ARDALION

„KUHINJA”

Piše: Zoran Jeremić

Godine 1905. Milutin Uskoković kao „Politikin“ hroničar užičke varoši, „gde je politika više sokačka i kafanska no ozbiljna“, beleži jedan događaj. Naime, opklade se uoči izbora jedan klonfer

i jedan šloser: ako u okrugu pobeđe stariji radikali, klonfer jaše šlosera od Megdana do Janjića kafane, i obrnuto ako pobeđe samostalci. Trujmfuju samostalci, šloser zadrt, i klonfer uz opštu smejuriju Užičana pronese poznatom čaršijskom maršrutom svog političkog protivnika.

Kad bolje razmislim, posle sinoćnje izvedbe Gogoljevog „Revizora“ Ateljea 212, da se danas drži do reči kao nekad taksisti podno Zabučja ostali bi bez posla. Imalo bi razloga da se Užičani svakodnevno jašu bar četiri godine. Makar mi volimo da licitiramo ko će kome čorbu da zaprži ricinu-

som.

E sad, da se ne ponavljam, ima među nama i klonfera i šlosera u jednoj ličnosti. Takvi gradom šetaju kao kentauri. Što je najgore od svega, oni misle da mi ne vidimo njihovu konjsku pozadinu.

I tako prođe šest festival-skih predstava. Neke je majka invencije pomilovala više neke manje, ali ne možemo biti nezadovoljni izborom Bojana Munjina i Zorana Stamatovića zato što te predstave preispituju naš odnos prema vremenu koje delimo. Ni ovim ni izborom prethodnih godina. Dobro, nedostajao je „Otelo“ Jugoslovenskog dramskog po-

zorišta, ali tu Šekspirovu priču o ljubomori, zavisti i mržnji lako ćemo podeliti između sebe kad odu gosti. Najbezbolnije bi bilo kao klonfer i šloser.

U Sloveniji je nedavno održano Evropsko prvenstvo u košarci. Selektori reprezentacija svih bivših jugoslovenskih republika zaključili su da bi današnja jugoslovenska ekipa bila nepobeđiva, baš kao nekad. Mi smo jednu takvu reprezentaciju imali priliku da vidimo i ove godine na Festivalu. To je privilegija za koju se izborio jedan mali grad sa velikim pozorišnim srcem.

VEČERAS U ČAST NAGRAĐENIH

ATELJE 212 BEOGRAD

SVETI GEORGIJE UBIVA AŽDAHU

Dušan Kovačević

Režija: Ljubomir Muci Draškić

Scenograf: **Petar Pašić**
 Kostimograf: **Jasmina Ješić**
 Kompozitor: **Vojislav Kostić**
 Dramaturg: **Ivana Dimić**
 Vokal: **Predrag Cune Gojković**
 Pomoćnik reditelja: **Aleksandar Gruden, Dijana Milošević**
 Lektor: **Branivoj Đorđević**
 IGRAJU:
 Đorđe Džandar: **BOJAN ŽIROVIĆ**
 Katarina: **SOFIJA JURIČAN**
 Gavriilo Vuković: **MARINKO MADŽGALJ**
 Mile Vuković: **BOJAN DIMITRIJEVIĆ**
 Aleksa Vuković: **MILAN CACI MIHAILOVIĆ**

Vane Siroče: **MILOŠ KLANŠČEK**
 Žoja Ribar: **MLADEN ANDREJEVIĆ**
 Rajko Pevac: **GORDAN KIČIĆ**
 Reci Vojo: **NEBOJŠA ILIĆ**
 Učitelj Mićun: **VLADISLAV MIHAILOVIĆ**
 Ninko Belotić: **NENAD ĆIRIĆ**
 Krivi Luka: **EROL KADIĆ**
 Trifun Pijani: **RADOMIR NIKOLIĆ**
 Doktor Konstantin: **BRANISLAV ZEREMSKI**
 Tetka Slavka: **DARA DŽOKIĆ**
 Poručnik Tasić: **NENAD JEZDIĆ**
 Mikan Besni: **NENAD HERAKOVIĆ**
 Dane Neženja: **ANDRIJA KUZMANOVIĆ**
 Baća: **MILAN NIKITOVIĆ**
 Redov: **ALEKSANDAR GRUDEN**

Posle 27 godina od premijere (1986), uoči obeležavanja 100 godina od početka Velikog rata, Atelje 212 ponovo na svojoj sceni obnavlja čuvenu predstavu „Sveti Georgije ubiva aždahu“ Dušana Kovačevića, o ljubavnom trouglu koji se odvija u klanici Prvog svetskog rata u režiji Ljubomira Mucija Draškića sa novom podelom!

Hronika 18. Jugoslovenskog pozorišnog festivala biće emitovana u ponedeljak, 18. novembra u 23h na drugom programu RTS. Osim redovnih izveštaja u najtiražnijim dnevnim novinama u Srbiji: „Blic“, „Večernje novosti“, „Danas“, kao i „Dan“ u Crnoj Gori, čitaoci će moći u utorak, 19. novembra da pročitaju i poseban izveštaj o Festivalu u dnevnim novinama „Danas“.

Izdaje Savet XVIII Jugoslovenskog pozorišnog festivala Užice 2013.

Uređuje redakcijski odbor: Radojka Popović - urednik, Nenad Kovačević, Verica Tucović, Mirjana Petrović, Ana Milošević, Bogdan Damjanović, Zoran Jeremić, Slobodan Obradović.

Tiraž: 500 primeraka • štampa Grafos Užice